

„Ajakkés,” zei de schelle stem van het bocheltje, „ik vind het niets prettig aan zee. Het waait er altijd en je krijgt je oogen vol zand.”

„Maar lieveling! We zijn toch gekomen om aan zee te zitten.”

„O ja, je dweept met de zee, maar ik vind er niets aan; ik loop nog liever bij ons op de gracht.”

„Voorals 't er zoo naar rozen ruikt.”

„En hier ruikt het naar visch, dat komt op hetzelfde neer. Ik wou dat we weer t'huis waren; ik kan niet slapen in die benauwde bedstee, met ons tweeën en ik dacht dat we hier alle dagen visch zouden krijgen en garnalen, maar jawel! 't is spek, spek en nog eens spek.”

„Ja, met het logies hebben wij 't niet best getroffen, maar 't kan moeilijk anders; in 't badhôtel is 't zeker veel beter, maar dat kost in een dag meer dan bij Krijns in de week.

„Als hij nu maar wat had willen afdokken.”

„Ja, dat kan je begrijpen.”

„Hij zag mij liever dood. Dan was hij van mij af en jij ook! Wat zou je doen, Roos, als je niet meer met mij opgescheept zat?”

„Och foei! praat toch zoo niet! Jans! Je weet, ik mag het niet hooren.”

„Heb je hier pret?”

„Ik? Ja, dol! Ik griezels als ik denk aan huis!”

„En je bent van nacht niet in bed geweest.”

„Maar ik heb heerlijk geslapen op den stoel.”

„Dat komt er van als men gezond is. Dan kan men tegen alles, dan kan men een stootje velen. Maar zoo'n misbaksel als ik ben.”

„Och Jans, ik wou dat je eens ophield met altijd zoo op jezelf te schelden. Dat is éénmaal zoo en niet anders. Onze Lieve Heer heeft het gewild.”

„Onze Lieve Heer! Waarom heeft Hij 't juist aan mij gewild? Dat is niets mooi, en dat vind ik niets aardig. Jij bent zoo mooi dat iedereen je aankijkt en mij kijken ze ook aan en denken bij zichzelf: Wat een monster! Een bult op krukken. Kromme Jans! zooals de jongens aan de gracht me noemen en moet ik dat nu prettig vinden, alleen omdat Onze Lieve Heer het goed vond juist mij zoo en duizend menschen recht van lijf en leden te maken?”

„Maar je zou veel kalmer en gelukkiger zijn als je eenvoudig je onderwierp aan je lot, dat heel treurig is, zeker, maar daar kan niemand wat aan veranderen. Ik verzeker je, ik was duizendmaal liever in jou plaats.”

„Dat kan je makkelijk zeggen.”

„Maar ik meen 't gerust, hoor! Me dunkt, ik zou er veel beter tegen kunnen. Ik had dan stellig nog, zoo'n plezier in alles. De zon is toch altijd even mooi, of ik recht of krom ben. De hemel is altijd even blauw en die zee zingt zoo verrukkelijk nacht en dag. Daar zou ik altijd naar kijken of ik zou mij bezighouden zooveel ik kon.”

„Je moest in mijn plaats een dagje wezen, dan zou je den lust in al die mooie dingen ook vergaan. 't Zal mijn zorg zijn wat voor kleur de boomen hebben en hoe de zee er uitziet. 't Eenige waar ik wat om geef, is goed